

Ágh István

Szelíd rémálom

Érdeklődéssel nézem a megnyílt otthoni sírt,
melyben az ép csontváz kitakarva ábrándozik,
elmosolyodik hosszan, amit csak én képzelhetek,
szeme nélkül is lát, fény remeg arcizma helyett,
ő volt az apám, fehér puli kutyánkról tudhatom,
akár egy felhúzott játék berreg a gyepes udvaron,
fönn hordja az orrát, kevély öntudat tölti el,
ahogy a gépek szokták, nincs tekintettel semmire,
gazdátlanul vigyáz a házra, mint egy húséges vagyonőr,
olyan sovány, látni bordáin feszülni a bőrt,
nem is a fehér, inkább a megöszült fekete puli,
szájából karéj zsíros kenyér áll ki, a tízórait,
égi derűvel nézem múltam álomi változatát,
ami rémesnek tűnik ébren, alva családi összetartozás,
a régi világot földidéző időbe ragadt egykori tér,
hova már csak a lélek látogat el, s túlélve kísért.

Alvilág cégére

Félve nézek a teleholdra,
mint egy bámuló koponyára,
ez a könnyen használt hasonlat
sose jutott eszembe máskor,

az űrt is átjárta az élet,
most meg a fordítottja járja,
így lett az alvilág cégére,
ami előbb isten kalácsa.

Ahova le fognak tenni

síromra nem borul senki
senki, aki él

Mint a hirtelen nyári vihar a tiszta égből előtör,
valami civil verekedés tolakszik rám a képernyőről,
rengeteg kereszt és néhány szál beton látszik a fűben,
melyet körülzár a magyar ajkú imádkozók gyűrűje,
tárogató sír, szorong esdeklő Mária-ének.
mégis úgy érzem, némák, ahogy magukba néznek,
kék tömeg vonul felénk zászlóval és koszorúval,
bajonettnél élesebb gyűlölettel rohamoznak,
talpak csapásaitól sújtott földben csikorgó
csontokat hallok Budapesten a Kárpátokból.

Remeg nagyapám katonaképe a fali keretben,
aki az első háborúban Lublin mellett esett el,
titokzatos kapcsolat fűz hozzá, bár emléktelen,
mint hú utód, fogadom a lüktető üzenetet,
egy földalatti nemzet fájdalmát adja tovább
onnan, ahol már megbékéltek egymással a katonák,
s kiépült köztük a rejtett összeköttetés,
melyen közlik a fönt zajló események hírét,
mert azóta sem hagyott alább a felszíni harc,
csak a lengyel síkság a szokatlanul nyugodt,
netán egy vadkan csörtet keresztül a parlagon,
ahol tankok cirkáltak, most pipacsok szirma hull,
ő meg jeltelenül, már csak az idegen föld humusza,
pedig a nyáradiak között kellene nyugodnia.

Amit keletről hallok, attól a dunántúli
fogolytábor szerb, orosz, román és olasz tízezrei
jajdultak föl a gazból, láttam a zöld enyészetet,
nem a tudatlanságom szárnyára bízom a képzeletem,
messziről csábító liget, amit egy rendszeren át
veszni hagytak és eltagadtak, buja csalit volt csupán,
a halálos vérhas után növényi járvány fojtogatott,
bodza, szederinda, akác, csalán, elvadult liliom
szívta alulról a megsavanyodott nedvetet,
mint Úz völgyében a győztesek a veszteseket.

Bombák

Az újságban a bombák képe
akár a halak terítéke,
pár méter földézett ostrom
szárad a budai rakparton,
meglapultak a meder alján,
és most valakik megtalálták,
mintha akkor még éltek volna,
elvarasodott seb a rozsdá.

A gyutacsnak hány esztendőre
tart el robbantó képessége,
ha ennyi békeév után is
kiürítést kell demonstrálni?
hány céljavesztett becsapódás
miatt maradt meg ez a bérház,
de bomba várt ránk falban, fűben,
időzített vízben fürödtem.

